

מ"ת (ראשון לציון) 16826-01-17 - מדינת ישראל נ' איתיאל אושר מנצור

מ"ת (ראשון-לציון) 16826-01-17 - מדינת ישראל נ' איתיאל אושר מנצור ואח'שלום ראשון-לציון
מ"ת (ראשון-לציון) 16826-01-17
מספר פל"א 556672/2016
מדינת ישראל

נ ג ד

1. איתיאל אושר מנצור (עציר)

2. מיכאל בן שושן (עציר)

3. יוסף לוי (משוחרר)

בית משפט השלום בראשון-לציון

[26.01.2017]

לפני כבוד השופט גיא אבנון

ב"כ המבקשת - ניר אדרי (מתמחה)

ב"כ משיב 1 - עו"ד עמית ויצמן

ב"כ משיב 2 - עו"ד שי לוי

משיבים 1,2 הובאו באמצעות שב"ס

החלטה

(בעניינם של משיבים מס' 1,2)

כנגד המשיבים ונאשם נוסף הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, כניסה והתפרצות למקום מגורים, היזק לרכוש בצוואת חדא והחזקת כלי פריצה בצוואת חדא.

למשיב מס' 1 מיוחסות בנוסף עבירות של שיבוש מהלכי משפט והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

בצד כתב האישום הוגשה בקשה למעצרים של המשיבים כולם (כולל מס' 3), עד לתום ההליכים נגדם.

לפי כתב האישום, עובר ליום 25/12/2016 קשרו המשיבים קשר לביצוע התפרצות לדירה ברח' ז'בוטינסקי 93 בתל-אביב. באותו מועד בשעה 10:00 לערך יצאו המתלוננים את הדירה. בשעה סמוכה, כך לפי כתב האישום, הגיעו המשיבים למקום כשבידיהם כלי פריצה בארגזי כלים, פרצו את דלת הכניסה על ידי החדרת חפץ חד מכלי הפריצה, שברו את צילינדר הדלת, עקרו את המשקוף ונכנסו לדירה. בדירה נעקרה כספת ונגנב רכוש כמפורט בכתב האישום. לאחר נטילת הרכוש עזבו המשיבים את המקום עם הרכוש וכלי הפריצה. בשעה 12:15 או בסמוך לכך, כך לפי כתב האישום, נכנסו המשיבים 1 ו-3 לרכב מסוג פולקסווגן השייך למשיב מס' 2, ואילו המשיב מס' 2 נכנס לרכב מסוג פורד השייך למשיב מס' 3, ועזבו את המקום.

בהמשך בשעה 12:43 אותרה מכונית הפולקסווגן בעיר ראשון לציון כשבתוכה המשיבים 1,2 ובהמשך נעצר המשיב מס' 3, אף הוא בראשון לציון, כשהוא נוהג במכונית הפורד ובחזקתו אחד מארגזי כלי הפריצה הירוק מסוג "מקיטה". ביחס למשיב מס' 1 נטען בנוסף כי כשהתבקש לעצור הוא החל בבריחה רגלית תוך ששטר רדף אחריו לאורך מס' רחובות, אז נעצר ליד חנות תוך שהסליק מתחת לשטיח בחנות חלק מן הרכוש הגנוב בדמות 3,652 יורו וכן סך של 695 פאונד. המשיב מס' 2 נעצר כשהוא במושב הנהג ובין מושב הנהג למושב הנוסע שקית ובה מטבעות ובתא המטען חלק מכלי הפריצה.

המשיבים 1,2 הסכימו בשלב מוקדם ומבלי שהתקיים דיון בראיות, לקיומן של ראיות לכאורה בעניינם, והדין נדחה לבקשתם לקבלת תסקיר מעצר מאת שירות המבחן.

המשיב מס' 3 ביקש לטעון לחולשה ראיתית, ודין כאמור התקיים ביום 22/1/2017 בפני מותב זה. בהחלטה מיום 22/1 קבעתי כי ישנה חולשה ראיתית ממשיית בעוצמתן של הראיות לכאורה כנגד המשיב מס' 3, נתתי דעתי לעברו הפלילי המכביד של המשיב מס' 3, אך סברתי כי נוכח הקושי הראיתי המשמעותי, יש מקום לבחון חלופת מעצר, ואף בטרם ומבלי לקבל תסקיר. לאחר ששמעתי את החלופה המוצעת והתרשמתי לחיוב, הוריתי על שחרורו של המשיב מס' 3 בתנאים מגבילים ובערובות כמבואר בהחלטה הנ"ל.

כנגד החלטתי הגישה המבקשת ערר לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. בדיון בערר מיום 24/01/2017 (עמ"ת 52234-01-17), הודיע ב"כ העוררת כי הגיע להסכמה עם ב"כ המשיב 3, לפיה איננו חולק על קיומן של ראיות לכאורה, תוך הסכמה על הותרת מלוא תנאי השחרור אשר נקבעו בערכאה קמא (מותב זה), למעט ביטול שעות ההתאוררות בעניינו של המשיב מס' 3. נותרה על כנה מלוא ההחלטה לרבות קביעת דיון נוסף לקבלת תסקיר שירות מבחן, בעוד כ-3 חודשים, אשר יבחן אפשרות להקלה בתנאי השחרור, לשעות התאוררות ואפשרות יציאה לעבודה. בהחלטה מאותו היום קבע בית המשפט המחוזי, כבוד השופט אברהם יעקב, סגן הנשיא, כי הוא מאשר את הסכמות הצדדים ונותן להם תוקף של החלטה, כי הערר מתקבל במובן זה שס' 2 להחלטת בית משפט קמא (שעות התאוררות) מבטל, וכי שאר רכיבי ההחלטה יעמדו בעינם, והמשיב מס' 3 ישוחרר לאחר שיעמוד בתנאי השחרור כפי שנקבעו בהחלטת בית משפט קמא.

בעקבות הדיון בבית המשפט המחוזי בעניינו של המשיב מס' 3 הגישו המשיבים מס' 1 ו-2 בקשה להורות על שחרורם בכפוף לבדיקת חלופות מעצר, נוכח טענת אפליה בינם לבין המשיב מס' 3.

ב"כ המבקשת מתנגד לבקשתם וסבור כי מן הראוי להותיר על כנה את ההחלטה הקודמת, לפיה המשיבים 1 ו-2 ישהו במעצר עד החלטה אחרת, ודין בעניינם יתקיים לאחר ששירות המבחן ימציא תסקיר בעניינם. ב"כ המבקשת איננו כופר בטענת האפליה הנובעת ביחס למשיב מס' 3, ומסכים כי נוכח קביעת בית המשפט המחוזי ועמדת המדינה בבית המשפט המחוזי הרי שלגבי שלושת המשיבים נקבעו קיומן של ראיות לכאורה ללא חולשות, אך הוא סבור שנוכח עברם הפלילי המכביד של המשיבים 1,2 אין מקום להורות על שחרורם.

בפועל, המדינה איננה מתמודדת עם טענת האפליה אשר נטענה על ידי המשיבים 1,2. לשאלתי השיב ב"כ המבקשת כי אין בידו פסיקה להציג אשר תתמוך בטענתו, וכאמור בפנינו טענת אפליה ברורה וחד משמעית.

דין

- לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ועיינתי במסמכים אשר הוצגו בפניי, אני סבור כי לא ניתן להותיר על כנה את האפליה המשמעותית אשר התגלתה בין המשיבים 1,2 לבין המשיב מס' 3, ואבהיר:
1. כאמור, המבקשת עררה לבית המשפט המחוזי ובמרכז הערר עמדה טענה לפיה אין מקום לקביעת חולשה ראייתית בעניינו של המשיב מס' 3. ענין זה ניתן ללמוד במישרין מהודעת ב"כ העוררת כמפורט ב-עמ"ת 52234-01-17, עמ' 1 ש' 26-27: "הגעתי להסכמה עם ב"כ המשיב לפיה חברי לא חולק על קיומן של ראיות לכאורה, כאשר תנאי השחרור ייוותרו על כנם למעט...".
 2. ב"כ המשיב מס' 3 הסכים לקביעתן של ראיות לכאורה ביחס למרשו, וממה נפשך, ממילא כל שעניין אותו הוא דחיית הערר והיותו מרשו משוחרר בתנאים אשר נקבעו על ידי הערכאה קמא. ראו דברי ב"כ המשיב 3 בעמ' 2, ש' 1-2.
 3. בעניין זה אציין כי עמדת ב"כ המשיב 3 איננה רלוונטית, והעמדה הקובעת והחשובה היא עמדת העוררת, היא המבקשת בהליך דן, ולפיה אין הבדל ראייתי בין המשיבים 1 ו-2 לבין המשיב מס' 3.
 4. בית המשפט המחוזי בהחלטתו אישר את הסכמות הצדדים ונתן להן תוקף של החלטה.
 5. בית המשפט דנא כפוף כמובן להחלטות ולפסיקות של הערכאות שמעליו, ואין לו להרהר אחריהן ולו קמעה. החלטת בית המשפט המחוזי ברורה וחדה כתער - אין הבדל ראייתי בין המשיב מס' 3 לבין המשיבים מס' 1 ו-2. מובהר, כי העובדה שבית המשפט המחוזי לא נדרש לחומרי הראיות לצורך קביעה זו, וכי אישר בהחלטתו את הסכמת הצדדים, איננה מעלה ואיננה מורידה ממשמעותה הברורה והמובהקת של החלטתו. המשמעות היא כי לצורך הרשעתם של המשיבים שבפניי בכתב האישום המיוחס להם, אין הבדל בין אפשרות המדינה להביא להרשעתם לבין אפשרות המדינה להביא להרשעת המשיב מס' 3 בכתב האישום.
 - בעניין זה, החלטת הערכאה קמא באשר לקושי ראייתי בעניינו של המשיב מס' 3 הינה בטלה ומבוטלת, וכל מה שעומד בפנינו הינה הצהרת המאשימה וב"כ המשיב 3, אשר קיבלו את אישור בית המשפט המחוזי, לפיה ישנן ראיות לכאורה ללא חולשות להוכחת אשמתו של המשיב מס' 3.
 6. בשלב זה יש לבדוק האם ישנה אבחנה בין המשיבים 1,2 לבין המשיב מס' 3, שמא עניינם זהה. בעניינו של המשיב מס' 3 הצהירה המדינה בהודעת הערר כי למרות היותו צעיר יחסית, יליד 1986, לחובתו 12 הרשעות קודמות בעבירות רכוש, לרבות בעבירות התפרצות, האחרונה בהן מחודש אפריל 2014, וכי הוא שוחרר ממאסר בן 18 חודשים, כשלחובתו מאסר מותנה עומד ותלוי. כאמור, המדינה ביקשה להותיר את המשיב מס' 3 כשהוא משוחרר בתנאי מעצר בית מלא ובפיקוח, גם נוכח עברו הפלילי המכביד עד מאוד. המדינה חזרה בה מבקשתה להורות על מעצרו של המשיב מס' 3 עד לתום ההליכים כנגדו. בעניינם של המשיבים 1 ו-2, ניתן לקבוע כי קיים עבר פלילי מכביד, לכל אחד מהם. למשיב מס' 1 רצף של 12 הרשעות קודמות בין השנים 2004-2013, לרבות מגוון עבירות רכוש הכולל התפרצויות לבתים, הוא ריצה מאסרים בפועל, חלקם ממושכים, ותלויים כנגדו שני מאסרים מותנים, האחד בן 8 חודשים והאחר בן 4 חודשים, ושניהם לפי הטענה חבי הפעלה.

- למשיב מס' 2 חמש הרשעות קודמות וגמר דין בין השנים 1995-2013 בעבירות שונות לרבות עבירות רכוש, הוא ריצה מאסר בפועל בן 10 חודשים, וכנגדו לא תלויים מאסרים מותנים, כך לפי ב"כ המבקשת.
7. ענינו הרואות, שלושת המשיבים הנם לכאורה בגדר שוורים מועדים, כולם ריצו עונשי מאסר, מי יותר ומי פחות, כולם הורשעו בעבירות רכוש שהן עבירות רלוונטיות לתיק דנן, ובענינים של המשיבים 1 ו-3 תלוי מאסר על תנאי (8 חודשים למשיב מס' 3 ו-12 חודשים במצטבר למשיב מס' 1).
8. לא מצאתי כי קיים הסבר כלשהו לאפליה אותה מבקשת המדינה ליצור בין המשיב מס' 3 לבין המשיבים מס' 1,2. המבקשת שבה ונתלת בהסכמתם של ב"כ המשיבים לקיומן של ראיות לכאורה, ומפנה את בית המשפט לכך שלא ראוי לשנות מהקביעה הקודמת לפיה שאלת שחרורם של משיבים אלו תידון לאחר שיתקבלו תסקירי מבחן בענינים.
9. כאמור, לא שמעתי מפי ב"כ המבקשת הסבר ענייני כלשהו בגינו יש לדחות את טענת האפליה, ולהותיר את המשיבים 1,2 במעצר שעה שהמשיב מס' 3 שנתוניו האישיים חמורים לא פחות מאלו של המשיבים מס' 1,2, ונראה שנתוניו האישיים אף חמורים יותר מאלו של המשיב מס' 2.
10. הלכה מימים ימימה כי טענת אפליה היא בגדר אחד השיקולים אשר נשקלים על ידי בית המשפט בבואו לקבוע מעצרו של אדם או שחרורו.
- ב-בש"פ 2545/07 נעים יוסף נ' מ"י (22.3.2007), קבע בית המשפט העליון, כבוד השופט העליון, כבוד השופט (כתוארו אז) א' גרוניס, כי כאשר מדובר בנאשמים שהנם צדדים לכתב אישום אחד, והם מואשמים בעבירות זהות כאשר אין הבדל ממשי בהתנהלות הפלילית שלהם, הרי גם ככל שקיימים הבדלים מסוימים בכל הנוגע לעבר הפלילי, אין די בכך כדי להצדיק התייחסות שונה באשר לשאלת המעצר.
- ב-בש"פ 303/07 באבי נ' מ"י (21.01.2007), קבע בית המשפט העליון, כב' השופט המנוח א' א' לוי, כי שוני בין נאשמים לאותו תיק לעניין עברם הפלילי, כאשר חלקם בכתב האישום הנו זהה, איננו מצדיק מעצרו של האחד ושחרורו של האחר. בית המשפט קבע כי כל ניסיון להבחין בין העורר (שם) לבין שותפו הוא מלאכותי, וכי מהצהרה זו מתבקש כי גם החלטה בעניין מעצרו לא תיצור ביניהם אבחנה.
- ראו לעניין זה גם בש"פ 910/03 אקרם חג'אג' ואח' נ' מ"י (02.02.2003).
11. תוצאת האמור לעיל היא כי אני מוצא שהמדינה מבקשת ליצור אפליה אסור בין המשיבים 1 ו-2 לבין המשיב מס' 3, ולזאת בית המשפט איננו יכול לתת ידו. דומה שהמבקשת יכולה להלין אך ורק על עצמה, שעה שהליך זה אשר מתקיים היום בפניי "נולד" כתוצאה מעמדת המדינה בערר אותו יזמה והגישה לבית המשפט המחוזי. שעה שכך נקבע בבית המשפט המחוזי, אין לבית המשפט כאן מנוס מאשר לקבוע כי גם בענינים של המשיבים 1,2 ניתן לבחון חלופות מעצר כבר עתה, מבלי להיזקק לתסקיר.
12. אשר על כן אשמע עתה חלופות מעצר.
- החלטה
(בענינים של משיבים 1,2)

שמעתי ערבים מוצעים וחלופות מעצר מוצעות בעניינם של המשיבים מס' 1,2, ואני סבור כי מדובר בחלופות ראויות. אני סבור שהערבות כולן מבינות את תפקידן ויכולות לבצעו כראוי, והתרשמתי שהן לא תהססנה לדווח באופן מיידי למשטרה על כל הפרה.

ב"כ המבקשת מסכים אף הוא כי הערבות ראויות וכשירות לפיקוח, ואין לו טענה בעניין. ב"כ המבקשת שב וטען כי עמדת המבקשת הינה למעצרים של המשיבים עד לתום ההליכים, וכי אין מקום לבחון חלופת מעצר עובר לקבלת תסקיר.

כאמור, החלטתי זו ניתנת בהמשך להחלטתי דלעיל, במסגרתה קבעתי כי אין מקום להפלות בין המשיבים שבפניי לבין המשיב 3, וכי ככל שתוצגנה לי חלופות מעצר ראויות ניתן יהיה לשקול שחרור המשיבים גם בלא קבלת תסקיר. בנסיבות אלה, כאשר המשיב מס' 3 שוחרר לחלופת מעצר ללא תסקיר, כאשר לחובתו של המשיב מס' 3 עבר פלילי מכביד ורלוונטי ומאסר מותנה, וכאשר בעניינו של המשיב מס' 3 ניתנה הסכמת המבקשת בבית המשפט המחוזי לשחרורו בתנאים כפי שנקבעו, מצאתי כי יש מקום להורות גם על שחרורם של המשיבים שבפניי.

לפיכך אני מורה בזאת על שחרורם של המשיבים 1,2 בערובה ובתנאים מגבילים עד לתום ההליכים, כדלקמן:
1. המשיב מס' 1 ישהה במעצר בית מלא ומוחלט בביתו, ברח' נהריים 19/5 ראשון לציון, בפיקוח לסירוגין של הערבות אשר פרטיהן בפרוטוקול לעיל, וזאת עד לתום ההליכים בתיק העיקרי.

המשיב מס' 2 ישהה במעצר בית מלא ומוחלט בביתו, ברח' תל חי 28/4 ראשון לציון, בפיקוח לסירוגין של הערבות אשר פרטיהן בפרוטוקול לעיל.

2. המשיבים רשאים לצאת את הבית, בליווי ובפיקוח אחד הערבים, לצורך פגישות עם באי כוחם, במועדים אשר ימסרו לתביעה לפחות יממה מראש.

3. איסור יצירת קשר, בין במישרין ובין בעקיפין, עם מי מהמעורבים בתיק.

4. מוצא בזאת צו איסור יציאה מן הארץ נגד המשיבים. אני שומע מן המשיבים כי אין להם דרכונים.

5. המשיבים מתחייבים להתייצב לדיון במשפט או בערעור או לנשיאת עונשם, בכל מועד שיידרש וכן ימנעו מלשבש הליכי חקירה או משפט.

6. נאסר על המשיבים לקבל חברים בביתם, והאורחים היחידים יהיו בני משפחה למעט המפקחים. להבטחת תנאי השחרור וכתנאי לביצועו, ימולאו התנאים הבאים:

1. כל אחד מהמשיבים יחתום על התחייבות עצמית על סך 15,000 ₪.

2. תיחתם ערבות צד ג' על סך 15,000 ₪, על ידי כל אחת מהמפקחות שפרטיהן בפרוטוקול הדיון לעיל.

3. כל אחת מן המפקחות תפקיד כסף מזומן בסך 1,000 ₪.

4. כל אחד מהמשיבים יפקיד כסף מזומן בסך 8,000 ₪.

לא יעמוד מי מהמשיב בתנאי ערבותו, יישאר במעצר עד החלטה אחרת ויובא לתזכורת ערבויות ביום 29/1/2017 בשעה 9:00.

המשיבים מוזהרים כי ככל שיפרו תנאי מהתנאים שנקבעו, הם עשויים להיעצר עד לתום ההליכים.

הובהר למשיבים ולבאי כוחם, כי ככל שיתיים ההליך הפלילי, עליהם לדווח על כך לבית המשפט באופן שיאפשר הסרת הצו לעיכוב יציאת המשיבים מן הארץ.

נוכח שחרור המשיבים בשלב זה, עובר לקבלת תסקיר, אני מורה על ביטול תסקיר המעצר שנקבע בעניינם ליום 9/2/2017, ועל ביטול הדיון בעניינם של המשיבים במועד זה.

אני מורה לשירות המבחן לערוך תסקיר מעצר בעניינם של המשיבים. שירות המבחן יתייחס בתסקירו, בין היתר, לצורך בהמשך שהייה בחלופת מעצר בית מלא, לאפשרות להעמיד את המשיבים בפיקוח מעצרים במסגרת שירות המבחן, ולאפשרות יציאת המשיבים לעבודה. המשיבים יתייצבו אצל שירות המבחן במועדים שיקבעו, בליווי מפקח שאושר.

תסקיר המעצר יוגש לבית המשפט ולצדדים לא יאוחר מיום 24/4/2017.

נקבע מועד לדיון לעיון חוזר בפניי ליום 26/4/2017 בשעה 08:30.

המזכירות תקבע את הדיון ביומני.

המשיבים מוזהרים בחובת התייצבות לדיון אשר נקבע במועד הנ"ל.

ניתנה והודעה היום כ"ח טבת תשע"ז, 26/01/2017 במעמד הנוכחים.